

Kære alle sammen.

Kære cykelryttere, kære Soroptimister – og ikke mindst kære Anette, som endnu en gang har sat sig på cyklen og er med til at bringe Moving the World til Tønder.

Velkommen til Tønder! Det er en fornøjelse at stå her og tage imod jer.

I Soroptimisterne kalder selv Moving the World for verdens mindste – og måske vigtigste – cykelløb.

Og jeg synes faktisk, det er en ret fin beskrivelse. For det her handler jo ikke om at komme først.

Det handler om at komme frem. Og om at bringe noget med sig på vejen.

Moving the World betyder jo meget konkret: at flytte verden.

Og det gør I.

I cykler penge ind til skolemad til børn i Burkina Faso gennem FN's World Food Programme.

Men hvis man lige stopper op et øjeblik og spørger: Hvad er det egentlig, man giver, når man giver et barn et måltid?

Så tror jeg, svaret er meget større end mad.

For hvad er et måltid egentlig?

I Danmark har vi den store luksus, at et måltid for de fleste af os ikke kun handler om at overleve.

Et måltid kan være noget, der pirrer vores sanser.

Noget, vi glæder os til.

Men først og fremmest forbinder vi måltidet med fællesskab, omsorg, værdighed, pauser, traditioner – og det at høre til.

Lige fra den omsorg, vi giver et lille menneske, når det kommer til verden, og vi sørger for, at det får mælk og mad.

Til madpakken i børnehaven og skolen.

Vi spørger vores børn:

“Har du fået noget at spise?”

Og det er jo ikke kun, fordi vi gerne vil vide, om de har spist deres rugbrød.

Det er også en måde at spørge:

Hvordan har du det? Er du okay? Er der nogen, der passer på dig?

Et måltid er omsorg gjort helt konkret.

Og sådan fortsætter det gennem livet.

Frokosten på arbejdet.

Julefrokosten.

Påskefrokosten.

Højskolebordet.

Sommeraftenen med grillen tændt, familie og venner omkring bordet.

Vi spiser sammen.

Og når vi gør det, markerer vi samtidig, at vi hører sammen.

Der er noget, der binder os sammen.

Derfor tror jeg også, at et måltid kan være et meget stærkt symbol på fællesskab.

For når vi giver et barn et måltid i skolen, giver vi ikke kun barnet noget at spise.

Vi siger også:

Du hører til her. Du skal være her. Du har en plads ved bordet.

Og det er noget af det, Moving the World handler om.

For i Danmark er det en selvfølge for os, at børn går i skole.

Vi forventer, at de får en uddannelse.

Og vi har indrettet et samfund, hvor vi betaler for hinandens børns uddannelse gennem vores skatter.

Men sådan er det ikke nødvendigvis andre steder i verden.

Ikke fordi forældre i Burkina Faso ikke ønsker, at deres børn skal have en uddannelse.

Men fordi virkeligheden nogle gange tvinger familier til at vælge.

Hvis der ikke er mad nok, hvis der ikke er penge nok, hvis barnet kan hjælpe med at skaffe mad eller indkomst til familien – så kan skolen blive det, man må undvære.

Og her kan et måltid gøre en forskel.

For maden kommer før læringen.

Før bogstaverne. Før matematikken. Før skolebøgerne.

Kroppen skal først have noget at leve af, før hovedet kan lære.

Men det handler ikke kun om, at børnene kan koncentrere sig bedre.

Når børn får mad i skolen, bliver det også mere attraktivt for familierne at sende dem afsted.

Og det har en særlig betydning for piger.

Piger er nogle steder blandt de første, der tages ud af skolen, hvis familien har brug for deres hjælp, eller hvis de skal giftes og stifte familie.

Derfor er en del af skolemadsprogrammet målrettet pigerne.

Piger i de ældste klasser kan blandt andet få ekstra madrationer med hjem til familien, hvis de har et højt fremmøde.

På den måde bliver det ikke kun pigen selv, der får noget ud af, at hun går i skole.

Hele familien får en konkret gevinst ved, at hun får lov til at fortsætte sin uddannelse.

Og det kan være med til at flytte noget meget større:

Hendes muligheder.

Hendes valg.

Hendes liv.

Og måske også hendes børns liv.

For man bekæmper ikke kun sult ved at give mennesker mad.

Man bekæmper sult ved at give mennesker muligheder.

Det er også derfor, jeg synes, det er så vigtigt, at vi ikke lukker os om os selv.

For vi lever i en tid, hvor der sker forfærdelige ting rundt omkring i verden.

Mennesker bekriger hinanden.

Friheden er under pres.

Klimaet ændrer sig hurtigt.

Og nogle gange kan man som helt almindeligt menneske godt miste modet og tænke:

Hvad kan lille jeg egentlig gøre ved alle de store problemer?

Men så er det jo dejligt at stå her i dag.

For her kan vi se, hvad vi faktisk kan gøre.

Vi kan gøre noget sammen.

Og vi kan hver især gøre noget.

I mere end 30 Soroptimistklubber i Danmark bliver der arbejdet med Moving the World to End Hunger.

Siden 2012 har Soroptimist International Danmark samlet mere end 2,5 millioner kroner ind til skolemad.

Sidste år alene blev der samlet mere end 300.000 kroner ind.

Det er ikke bare et stort beløb.

Det svarer til, at hundredvis af børn kan få skolemad gennem et helt år.

Og det er værd at huske:

Det er ikke penge, der bare bliver sendt et sted hen.

Det er penge, der bliver omsat til muligheder.

For World Food Programme ser ikke kun mad som nødhjælp, når katastrofen rammer.

Mad kan også være et middel til udvikling.

Et middel til at forebygge.

Et middel til at understøtte.

Et middel til at skabe et bedre liv.

Og i Burkina Faso forsøger man blandt andet at købe fødevarer til skolemaden fra lokale bønder.

Så pludselig hænger tingene sammen:

Den lokale landmand producerer maden.

Barnet spiser den i skolen.

Barnet får bedre forudsætninger for at lære.

Familien får større incitament til at sende barnet i skole.

Og den lokale økonomi får noget at leve af.

Mad, uddannelse og lokal økonomi bliver en del af den samme bevægelse.

Det er i mine øjne noget af det smukkeste ved det.

For det egentlige mål er jo ikke, at børn i Burkina Faso for altid skal være afhængige af hjælp udefra.

Det egentlige mål er, at de en dag ikke har brug for den.

At de får mulighederne for selv at skabe deres fremtid.

Og Burkina Faso er et sted, hvor der lige nu er et meget stort behov.

Omkring 2,3 millioner mennesker lever med akut sult, og omkring 2,1 millioner mennesker er internt fordrevne på grund af konflikten.

Når verden omkring et barn bliver mere utryk, bliver det endnu vigtigere, at der findes steder, som stadig er trygge.

Skolen skal helst være et af dem.

Et stabilt holdepunkt.

Et sted, hvor man kan lære.

Et sted, hvor man kan få et måltid.

Et sted, hvor man kan få lov til bare at være barn.

Og det er det, I er med til at støtte.

Så kære cykelryttere.

I har cyklet langt.

I har lagt kræfter, tid og energi i det.

Og I har måske også fået lidt ømme ben undervejs.

Men det, I har cyklet for, rækker meget længere end den distance, I har tilbagelagt.

For på bedste danske vis gør vi det, vi er så gode til:

Vi organiserer os, laver foreninger, engagerer os frivilligt, vi mødes, Vi cykler, Vi samler ind. Og vi bruger vores overskud til at give noget videre til mennesker, som har mindre.

Det er civilsamfund, når det er bedst.

Og det er international solidaritet i praksis.

Så når I i dag kommer cyklende ind i Tønder, så synes jeg egentlig, at I gør mere end bare at ankomme.

I bringer et budskab med jer.

Et budskab om, at selv når verdens problemer kan virke enorme, kan vi stadig gøre noget.

Vi kan ikke løse alle verdens problemer.

Men vi kan flytte verden en lille smule.

En krone ad gangen.

Et tråd i pedalerne ad gangen.

Et initiativ ad gangen.

Og – for at blive i dagens billede –

En bid ad gangen.

For det er måske i virkeligheden det, et måltid lærer os.

At store ting ikke altid bliver skabt på én gang.

De bliver skabt lidt efter lidt.

Sammen.

Det er det, Moving the World betyder for mig.

Det handler om meget mere end at flytte penge fra Danmark til Burkina Faso.

Det handler om at flytte noget i verden.

At flytte et barn fra sult til mæthed.

At flytte en pige fra hjemmet til skolen.

At flytte et menneske fra afhængighed til muligheder.

Og måske er det netop sådan, de største forandringer begynder.

Ikke altid med store beslutninger.

Ikke altid med store organisationer.

Men med mennesker, der beslutter sig for at gøre noget – sammen.

Så velkommen til Tønder.

Tak for jeres engagement. Tak for jeres kræfter. Tak for jeres solidaritet.

Og tak, fordi I er med til at flytte verden.

Ét måltid.

Ét barn.

Ét menneske ad gangen.

Velkommen!